

ПЕТКОВИЯ ТАТКО.

(по Шарлман)

Кжсия есенен ден измина. Настжпи хладна вечер. Малкия Петко нипустна играта и тржгна за дома. Откжм кржстопжтя се зададе татко му. Той вжрвеше бавно-бавно и политаше ту на една, ту на друга страна. Петко отжрча при майка си и ѝ каза:

— Мамо, тате си иде. Той е пак пиян. Майката се уплаши, жално поклати глава и рече:

— Боже, само дано се не кара, да ни слушат сжседите.

Очите и се напжлниха сжс сжлзи. Тя ги избжрса бжрже с ржка. Никой не трябваше да ги види, Влезе мжж ѝ. Той вжрвеше пипнишком. Щом стигна средата на стаята, почна да изглежда с мжтен поглед ту жена си, ту момчето си.

— Добжр вечер, мжжо! каза жената, ала той не отговори.

Майката натжжена се залута и сложи вечерята. Всички седнаха да се хранят. Никой не продумваше дума. Петко поглеждаше крадишком баща си, който гледаше намржщено яденето, без да го бутне. Най после той стана и се заклати кжм леглото. Като минаваше край шкафа, блжсна се в него, Една кана падна и се строши. Петко се спусна и сжбра парчетата. Баща му започна да се кара, че няма ред в кжщи,

Скоро пияния заспа. Петко остана при майка си. Той гледаше натжжено пжлните ѝ сжс сжлзи очи. Тя заговори сжс задавен глас:

— Всека вечер той се вржща пиян. Никога нищо не донася в кжщи. Джлго време не ми е давал ни стотинка. И всекога се кара! А по рано, докато не бе се пропилил, от него по добжр човек нямаше!...

Чедо, обещај ми, че никога няма да вкусиш от тая отрова, която разсипа кжщата ни и ми е докарала толкова скжрби. Обещај ми!

— Нито капка, майчице, рече Петко и прегжрна разплаканата си майка.

Т. Никитов.